

Zygmunt Warman

Nowelizacja przepisów o adwokaturze w działalności Naczelnej Rady Adwokackiej

---

Palestra nr 3, 4-12

1956

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ZYGMUNT WARMAN
adwokat

Nowelizacja przepisów o adwokaturze w działalności Naczelnej Rady Adwokackiej

Założenia i cele przeprowadzonej w 1950 r. reformy¹⁾ nie mogły przeszkodzić, aby już w krótkim czasie po wejściu w życie ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. o ustroju adwokatury²⁾ niektóre jej zasady i sformułowania zaczęły budzić poważne wątpliwości.

Jak wynikało z uzasadnienia projektu tej ustawy, głównym jej zadaniem było zerwanie z koncepcją adwokatury jako „wolnego zawodu“, będącego tworem układu burżuazyjno-liberalnego. Wyrazem takiej tendencji stało się między innymi: znaczne okrojenie kompetencji władz adwokatury (rad adwokackich, a zwłaszcza Naczelnej Rady Adwokackiej), odebranie z rąk adwokatury sądownictwa dyscyplinarnego oraz zastrzeżenie na rzecz Ministra Sprawiedliwości całkowitej gestii w sprawach wpisu na listę adwokatów i aplikantów adwokackich.

O ile nie nasuwały raczej zasadniczych zastrzeżeń pozostałe koncepcje ustawy z 27.VI.1950 r. jako „novum“ zmierzające do przekształcenia oblicza i działalności adwokatury w Państwie Ludowym, to wskazane wyżej podstawowe zmiany ustrojowe nie wytrzymały próby życia z pożytkiem dla adwokatury, a więc i dla społeczeństwa. W tym zakresie ustawa z 1950 r. niewątpliwie posiadała cechy swoistej „etapowości“.

¹⁾ Vide: Stanisław J a n c z e w s k i „Reforma Adwokatury“ („Przegląd Notarialny“ zeszyt VII—VIII z 1950 r.), Tadeusz R e k „Adwokatura w nowych warunkach i wobec nowych zadań“ („Demokratyczny Przegląd Prawniczy“ zeszyt 6 z 1950 r.), „Zakres i cele reformy adwokatury“ („Państwo i Prawo“ zeszyt 10 z 1950 r.), „Reforma i zadania aparatu wymiaru sprawiedliwości na tle Planu Sześcioletniego“ („Nowe Prawo“ zeszyt 10 z 1950 r.), „O zadaniach adwokatury w świetle programu Frontu Narodowego“ („Nowe Prawo“ zeszyt 1 z 1953 r.), „Adwokatura, jej funkcje i oblicze“ („Wydawnictwo Prawnicze“, 1953 r. rozdziały IV i VI), J. Wł. S l i w o w s k i „O zespołach adwokackich“ („Przegląd Notarialny“ zeszyt IX—X z 1950 r.), Henryk S w i a t k o w s k i „Zadania Prawników Polskich w świetle wytycznych IV Plenum KC PZPR („Nowe Prawo“ zeszyt 1 z 1954 r.), J. S z e n k i e r „Rola adwokata i obrońcy wojskowego w Polsce Ludowej“ („Wojskowy Przegląd Prawniczy“ zeszyt 2 z 1952 r.).

²⁾ Dziennik Ustaw R. P. z dnia 27 lipca 1950 r. Nr 30, poz. 275.

Ustalenie podstawowych praw obywateli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w Konstytucji z dnia 22 lipca 1952 r. oraz stanowcze postawienie problemu praworządności w naszym życiu gospodarczym i politycznym posiadało bezpośrednie znaczenie dla celów, którym służy także polska adwokatura a tym samym — dla ustalenia właściwych założeń jej ustroju.

Już w pierwszej połowie 1953 r. Naczelna Rada Adwokacka na życzenie Ministerstwa Sprawiedliwości wypowiada się w przedmiocie pożądaných zmian, jakie należałoby wprowadzić do ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. W szczególności podkreśla się wówczas potrzebę rozszerzenia kompetencji Naczelnej Rady Adwokackiej, skreślenia ograniczeń wykonywania zawodu zawartych w art. 51 i 63 ust. 2 tej ustawy³⁾, wprowadzenie do składu wojewódzkich komisji dyscyplinarnych wyłącznie adwokatów, a do kompletów orzekających Wyższej Komisji Dyscyplinarnej — ich większości.

Po kilkumiesięcznej pracy Naczelna Rada Adwokacka w lutym 1954 r. przedstawia Ministerstwu Sprawiedliwości szczegółowy (zawierający 176 artykułów) projekt noweli ustawy o ustroju adwokatury. Projekt ten domaga się już utworzenia pełnego samorządu adwokatury, uwalnia Ministra Sprawiedliwości od sprawowania bezpośredniego zarządu sprawami adwokatury, zachowując dla niego jedynie zwierzchni nadzór oraz wysuwa postulaty dopuszczenia adwokatów do obrony w postępowaniu karno-administracyjnym, zniesienia biur pisania podań, zapewnienia adwokatom ubezpieczenia społecznego.

W końcu 1954 r. w społeczeństwie dojrzewał pogląd o potrzebie podniesienia autorytetu sądów i prokuratur⁴⁾. Jest oczywiste, że te same przesłanki dotyczą również adwokatury, która — jako współczynnik wymiaru sprawiedliwości — dąży właściwymi sobie drogami do tego samego celu, jakim jest umacnianie praworządności i ochrona praw obywateli⁵⁾.

W tym czasie Naczelna Rada Adwokacka — niezależnie od innych postulatów dotyczących pracy zawodowej adwokata i ekonomicznej sytuacji adwokatury — wysuwa ponownie postulat rozszerzenia kompetencji wojewódzkich rad adwokackich i Naczelnej Rady Adwokackiej, ograniczenia uprawnień Ministra Sprawiedliwości do sprawowania ogólnego nadzoru.

³⁾ Zezwolenie Ministra Sprawiedliwości na branie udziału w sprawach należących w pierwszej instancji do właściwości sądu wojewódzkiego; zakaz udzielania pomocy prawnej osobom fizycznym lub przedsiębiorstwom nieuspołecznionym przez adwokata pełniącego czynności radcy prawnego we władzach państwowych.

⁴⁾ „Umocniajmy ludową praworządność“ („Nowe Drogi“ zeszyt 12 z 1954 r.).

⁵⁾ Vide: Henryk Świątkowski „Sądownictwo Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w walce o umocnienie praworządności ludowej“ („Nowe Drogi“ zeszyt 5 z 1955 r.).

Domaga się ona również zaniechania praktyki skreślenia adwokatów z listy z pominięciem postępowania dyscyplinarnego, powierzenia orzecznictwa w postępowaniu dyscyplinarnym organom adwokatury, wprowadzenia w życie zasady wybieralności tych organów, zniesienia przepisu umożliwiającego wpis na listę bez zachowania ustawowych warunków co do studiów uniwersyteckich, aplikacji adwokackiej i egzaminu, wprowadzenia zasady wyłącznej odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokata za naruszenie przepisów o wynagrodzeniu.

W lutym 1955 r. Naczelna Rada Adwokacka otrzymuje do zaopiniowania przygotowany w Ministerstwie Sprawiedliwości projekt ustawy o adwokaturze⁶⁾. Po uzyskaniu wypowiedzi o projekcie wszystkich wojewódzkich rad adwokackich i po przedyskutowaniu poszczególnych zagadnień zarówno przez Wydział Wykonawczy, jak i plenarne posiedzenie — Naczelna Rada Adwokacka przedstawia Ministerstwu w kwietniu 1955 r. swoje stanowisko w postaci kontr-projektu ustawy, będącego wyrazem wskazanych wyżej założeń.

W tym okresie utrwała się w społeczeństwie właściwe zrozumienie potrzeby i roli adwokatury, czego znamienym przejawem stają się — obok wypowiedzi zamieszczanych w fachowej prasie prawniczej — również artykuły w prasie codziennej⁷⁾.

We wrześniu 1955 r. Naczelna Rada Adwokacka ponownie udziela swych uwag do kolejnego projektu ustawy nadesłanego przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Poza sprawami posiadającymi raczej drugoplanowe znaczenie raz jeszcze wypadło wypowiedzieć się za przekazaniem sądownictwa dyscyplinarnego organom adwokatury, za powoływaniem Naczelnej Rady Adwokackiej w drodze wyborów choćby pośrednich, przeciw zatrzymaniu przez Ministra Sprawiedliwości uprawnień w przedmiocie wpisu na listę oraz przeciw rozszerzaniu przysługującego mu ogólnego nadzoru, a przede wszystkim przeciw projektowanemu zakazowi pełnienia przez adwokatów funkcji radców prawnych w instytucjach państwowych, jednostkach gospodarki uspołecznionej i organizacjach społecznych.

Referaty, obrady i rezolucje IV Krajowego Zjazdu Zrzeszenia Prawników Polskich, jaki się odbył w dniach 17—19 grudnia 1955 r., nie pominięły, jak wiadomo, problematyki adwokatury. Postulat „wielkiej naprawy“ zyskał na aktualności także jeśli chodzi o sprawę adwokatury.

⁶⁾ Zgodnie z art. 34 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r.

⁷⁾ Np. Jerzy Rawicz „Sprawy adwokatów“ („Trybuna Ludu“ z dnia 27 lutego 1955 r.), Gustaw Auscaler „Na straży sprawiedliwości“ („Trybuna Ludu“ z dnia 3 maja 1955 r.).

Zapewne wzgląd na potrzebę rychłego przeprowadzenia najbardziej pożądaných oraz pilnych zmian i korektur ustrojowych spowodował, że Ministerstwo Sprawiedliwości uznało za właściwe ograniczyć na razie prace w tym zakresie do projektu aktu ustawodawczego, stanowiącego tylko nowelizację przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r.

Po przedyskutowaniu w marcu 1956 r. nadesłanego przez Ministerstwo projektu noweli przez wszystkie wojewódzkie rady adwokackie, Wydział Wykonawczy i plenarne posiedzenie, Naczelna Rada Adwokacka w związku z treścią tego projektu uchwaliła podstawowe tezy, którym — jej zdaniem — powinna odpowiadać zamierzona nowelizacja. W szczególności w tezach tych podkreślono, co następuje:

1) Wykonywanie praktyki adwokackiej odbywa się w zasadzie w zespołach. Naczelna Rada Adwokacka powinna jednak mieć możliwość udzielania zezwoleń na wykonywanie praktyki poza zespołem.

2) Wojewódzkie komisje dyscyplinarne, Wyższa Komisja Dyscyplinarna oraz Komisja Rewizyjna N.R.A. powinny otrzymać charakter organów adwokatury.

3) Wydawanie przepisów wykonawczych do ustawy powinno być zastrzeżone Ministrowi Sprawiedliwości tylko w tych przypadkach, gdy chodzi o przepisy posiadające charakter prawa powszechnie obowiązującego i dlatego ogłaszane w Dzienniku Ustaw PRL. Są to przepisy o trybie postępowania dyscyplinarnego, o planie rozmieszczenia adwokatów i aplikantów adwokackich, o wynagrodzeniu za wykonywanie czynności zawodowych, o wzorach pieczęci organów adwokatury, o stroju adwokatów w czasie rozpraw. Natomiast inne przepisy, posiadające charakter regulaminowy, instrukcyjny itp., powinna wydawać Naczelna Rada Adwokacka.

4) Kadencja organów adwokatury powinna trwać dwa lata (okres jednoroczny wydaje się za krótki, trzyletni — za długi).

5) Projekt niesłusznie zachowuje nadal niektóre ograniczenia samodzielności samorządu adwokatury. Dotyczy to zwłaszcza wydawania lub zatwierdzania przez Ministra Sprawiedliwości regulaminów działalności organów adwokatury; polecenia radom adwokackim wpisu na listę adwokatów byłych sędziów, prokuratorów i asesorów bez pozostawienia tym radom możliwości rozpatrywania, czy kandydat posiada kwalifikacje zawodowe i etyczne; zwalniania byłych sędziów, prokuratorów i asesorów od zakazu obierania siedziby w miejscowości dawnego urzędowania; polecenia radom adwokackim skreśleń z listy adwokatów i aplikantów na drodze administracyjnej.

6) Projekt nie realizuje konsekwentnie zasady obieralności organów adwokatury; dotyczy to sposobu powoływania Naczelnej Rady Adwokackiej, wojewódzkich komisji dyscyplinarnych oraz powoływania kierowników zespołów. Naczelna Rada Adwokacka powinna się składać z dziekanów rad adwokackich oraz członków wybranych na walnych zgromadzeniach izb wojewódzkich w ilości odpowiadającej liczebności danej izby: Naczelna Rada Adwokacka wybiera ze swego grona określone liczbowo prezydium: prezes, wiceprezes, sekretarz, skarbnik i rzecznik dyscyplinarny powinni być wybrani spośród adwokatów, mających siedzibę w Warszawie lub województwie warszawskim. Ponadto Naczelna Rada Adwokacka wybiera ze swego grona (lecz spośród członków nie wchodzących w skład prezydium) prezesa, jego zastępcę i członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, a spoza swego grona — Komisję Rewizyjną N.R.A. (składającą się z trzech członków i dwu zastępców). Wojewódzkie komisje dyscyplinarne powinny być w całości wybierane przez walne zgromadzenie izb; ilość członków komisji — równa się ilości członków rady; komisje konstituują się same. Kierownik zespołu adwokackiego i jego zastępca powinni być wybierani przez ogół członków zespołu przy pozostawieniu radzie adwokackiej prawa zatwierdzania kandydatów.

7) Rzecznik dyscyplinarny powinien być członkiem wojewódzkiej rady adwokackiej, wybranym przez nią jednocześnie z ukonstytuowaniem się jej prezydium; zastępcy rzecznika dyscyplinarnego mogą być powoływani przez radę spoza jej grona.

8) Projekt daje niewłaściwe rozwiązanie dla możliwości łączenia zawodu adwokata z innym zatrudnieniem; projekt niesłusznie: a) stawia na równi stanowisko pracownika państwowego sprawującego na swoim odcinku władztwo państwowe z zatrudnieniem w przedsiębiorstwach, instytucjach i organizacjach uspołecznionych, b) wyklucza łączenie zawodu adwokata ze stanowiskiem pracownika nauki, c) pozbawia adwokatów — radców prawnych możliwości wykonywania praktyki adwokackiej, d) wyłącza możliwość bezpośredniego powrotu do adwokatury pracowników państwowych oraz pracowników przedsiębiorstw, instytucji i organizacji uspołecznionych, e) utrzymuje w mocy niezyciowy i dlatego w praktyce niestosowany przepis art. 63 ust. 2. Natomiast należy stwierdzić, że: a) z zawodem adwokata nie wolno łączyć stanowiska pracownika w administracji państwowej, w wymiarze sprawiedliwości i w notariacie, b) w okresie zajmowania takiego stanowiska adwokat nie może wykonywać zawodu, lecz nie podlega skreśleniu z listy adwokatów; c) adwokatowi wolno wykonywać zawód w postaci pełnienia czynności radcy prawnego w organach administracji

państwowej, jednostkach gospodarki uspołecznionej oraz w instytucjach i organizacjach społecznych za wynagrodzeniem ryczałtowym, d) jeżeli rozmiary takiego zatrudnienia kolidują z wykonywaniem tzw. wolnej praktyki, rada adwokacka może wezwać adwokata, aby wedle swego wyboru zaniechał lub ograniczył pełnienie czynności radcy prawnego albo zaniechał wykonywania praktyki adwokackiej w zespole, e) adwokatowi nie wolno podejmować się zajęć ubocznych; nie dotyczy to działalności naukowej, pedagogicznej, redaktorskiej, literackiej, publicystycznej, artystycznej, jak również pracy w biurach zrzeszeń prawniczych i organów adwokatury.

9) Niewłaściwe jest uprawnienie rady adwokackiej do skreślania adwokata z listy w trybie administracyjnym bez przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego; należy przeto uchylić art. 79 ust. 1 pkt 7 oraz art. 81 ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r.

10) Aplikacja adwokacka powinna być przedłużona do lat trzech; w tym okresie przewidzieć należy możliwość delegowania aplikanta przez radę adwokacką w porozumieniu z prezesem sądu wojewódzkiego do odbywania aplikacji sądowej w przeciągu jednego roku.

11) Ze względu na autorytet postępowania dyscyplinarnego byłoby pożądanym przywrócić komisjom dyscyplinarnym nazwę „sądów dyscyplinarnych“. W związku z uchyleniem przepisu o skreślaniu adwokatów z listy w trybie administracyjnym należy przepis o zasadzie odpowiedzialności dyscyplinarnej uzupełnić w tym sensie, że adwokat lub aplikant adwokacki może być przez komisje (sądy) dyscyplinarne skreślony z listy również ze względu na czyn popełniony przed wpisem na listę, jeżeli czyn ten nie był znany radzie adwokackiej w chwili dokonywania wpisu.

12) Ze względu na podniesione w praktyce wątpliwości przepis o tymczasowym zawieszeniu adwokata lub aplikanta adwokackiego w wykonywaniu czynności zawodowych należy uzupełnić wzmianką, że orzeczenie w tym przedmiocie ulega natychmiastowemu wykonaniu.

13) Z uwagi na problematyczną celowość kary zawieszenia w czynnościach zawodowych na dłuższy okres czasu należy ustalić, że kara ta może być wymierzana na okres od trzech miesięcy do jednego roku.

14) Dwuletni okres przedawnienia ścigania dyscyplinarnego wydaje się zbyt krótki.

15) Tajność postępowania dyscyplinarnego nie sprzyja aspektom wychowawczym takiego postępowania. Należy wprowadzić przepis, że o ile komisja (sąd) dyscyplinarna nie wykluczy jawności, na rozprawie mogą być obecni członkowie adwokatury oraz osoby dopuszczone przez komisję (sąd).

Kolejny projekt noweli przygotowany przez Ministerstwo Sprawiedliwości w czerwcu 1956 r. również został przesłany wszystkim wojewódzkim radom adwokackim do wypowiedzenia się: niektóre rady uznały również za właściwe poddanie projektu szerokiej dyskusji ogółu członków izby.

W związku z treścią tego ostatniego projektu Naczelna Rada Adwokacka w sierpniu 1956 r. przedstawiła Ministerstwu Sprawiedliwości swe uwagi. Między innymi — poza poglądami zakomunikowanymi Ministerstwu już uprzednio oraz oprócz uwag natury redakcyjnej i uwag dotyczących zagadnień raczej drugorzędnych — podniesiono, co następuje:

1) Możliwość uchylania przez Ministra Sprawiedliwości w trybie nadzoru uchwał organów adwokatury nie powinna obejmować orzeczeń i postanowień zapadłych w postępowaniu dyscyplinarnym.

2) Strój urzędowy adwokatów podczas rozpraw powinien być ustalony przez przepis ogłoszony w Dzienniku Ustaw PRL, a nie przez przepis regulaminowy.

3) Regulaminy w sprawach zasadniczych, wymagających unormowania w sposób jednolity, powinna wydawać Naczelna Rada Adwokacka, a nie Minister Sprawiedliwości. Natomiast uchwalanie innych regulaminów powinno być pozostawione kompetencji wojewódzkich rad adwokackich.

4) Rozpoznawanie odwołań od uchwał wojewódzkich rad adwokackich powinno być ustawowo (a nie na podstawie regulaminu) przekazane kompetencji prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej (tj. organowi odpowiadającemu obecnemu Wydziałowi Wykonawczemu N.R.A.).

5) Jeśli kadencja organów adwokatury ma trwać trzy lata, jest wskazane ustalenie, że corocznie ustępuje trzecia część członków tego organu. Taki system zapewni bowiem ciągłość pracy w tych organach, a nadto nie pozbawia corocznego walnego zgromadzenia izby przez dwa kolejne lata tak istotnego atrybutu, jak wybory do tych organów.

6) Wpis na listę adwokatów osób, przechodzących z magistratury, może nastąpić tylko wówczas, gdy osoby te posiadają ukończone wyższe studia prawnicze oraz gdy przez co najmniej trzy lata zajmowały stanowiska sędziowskie lub prokuratorskie, a nie tylko wykonywały te czynności. Osoby te nie powinny posiadać siedziby w miejscowościach, w których ostatnio urzędowały; brak jest podstaw do niestosowania tej zasady na terenie m. st. Warszawy i m. Łodzi. Natomiast wyjątek powinien być przewidziany jedynie dla byłych sędziów Sądu Najwyższego.

7) Tworzenie w postępowaniu dyscyplinarnym trzeciej instancji o specjalnym składzie — „Najwyższej Komisji Dyscyplinarnej“ nie wydaje się pożądane.

8) Co do jawności postępowania dyscyplinarnego Naczelna Rada Adwokacka, odstępując od poprzednio wyrażonego poglądu, wypowiedziała się za tajnością całego postępowania, a więc także za tajnością rozprawy.

9) Pckrzywdzonemu nie powinno przysługiwać odwołanie od orzeczenia dyscyplinarnego, skoro w tym postępowaniu nie bierze udziału. Natomiast powinien on mieć prawo zaskarżenia postanowień rzecznika dyscyplinarnego w przedmiocie niewszczywania postępowania dyscyplinarnego, jego zaniechania lub umorzenia.

10) Przepisu o zatarciu skazania dyscyplinarnego nie należy stosować w przypadkach orzeczenia kary o wydaleniu z adwokatury (aplikacji adwokackiej).

11) Przepisy przejściowe powinny być tak zredagowane, by ogłoszenie noweli nie przerwało działalności komisji dyscyplinarnych.

* * *

Nadanie adwokaturze właściwego ustroju słusznie uznane zostało za sprawę podobnej wagi, jak sprawa ustroju sądów.

Wśród podstawowych projektów kodyfikacyjnych, których opracowanie powierzono ostatnio Komisji Kodyfikacyjnej przy Ministrze Sprawiedliwości, znajduje się również nowe prawo o ustroju adwokatury⁸⁾.

Rzecz jasna, że opracowanie projektu i wprowadzenie w życie nowego prawa o ustroju adwokatury nie może nastąpić w krótkim czasie. Jednakże obecnie obowiązujące w tej dziedzinie przepisy wymagają jak najrychlejszego wprowadzenia istotnych zmian.

Dlatego też zgodnie z zapowiedzią Ministerstwa Sprawiedliwości zamiar nowelizacji ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. nie został zaniechany. Spodziewać się przeto należy rychłego zgłoszenia pod obrady Sejmu projektu w ostatecznie przyjętej redakcji.

* * *

Zgodnie z powyższymi przewidywaniami (wyrażonymi w połowie października 1956 r.) Rząd PRL zgłosił w dniu 6 listopada 1956 r. Sejmowi projekt ustawy w sprawie zmiany ustawy o ustroju adwokatury. Projekt

⁸⁾ Zarządzenie Nr 227 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1956 r. w sprawie powołania Komisji Kodyfikacyjnej przy Ministrze Sprawiedliwości (Monitor Polski Nr 70, poz. 856).

ten był przedmiotem dyskusji na dwu posiedzeniach połączonych Komisji: Spraw Ustawodawczych oraz Administracji i Wymiaru Sprawiedliwości, a następnie obrad plenarnego posiedzenia Sejmu w dniu 19 listopada 1956 r. W tymże dniu (ostatnim dniu obrad w okresie minionej kadencji Sejmu) projekt po uwzględnieniu zgłoszonych poprawek i uzupełnień został przez Sejm uchwalony.

W chwili, kiedy niniejszy numer „Biuletynu N.R.A.“ dotrze do rąk czytelników, tekst ustawy będzie już ogłoszony w Dzienniku Ustaw, co da ogółowi zainteresowanych możliwość stwierdzenia, jakie postulaty adwokatury zostały uwzględnione przy okazji przeprowadzenia tej nowelizacji.